

Radio 1 – Interne Keuken – 7 april 2018

Interne Keuken, elke zaterdag van 11:00 tot 13:00 met Koen Fillet en Sven Speybrouck.

Gesprek met Alex de Ronde naar aanleiding van de bioscooprelease van zijn documentaire Doof Kind.

Sven: Dag Alex de Ronde.

Alex: Goeiemorgen.

Sven: Alex, je hebt een hele mooie documentaire gemaakt. Hij heet Doof Kind en hij gaat over een doof kind, over jouw zoon, Tobias heet hij. Het is dat je je documentaire zo genoemd hebt want Doof Kind ik schrok een beetje. Het klinkt een beetje agressief. Ik had verwacht dat je zo “auditief anderstalig” zou moeten zeggen of iets anders politiek correct. Maar je mag dat dus gewoon zo zeggen?

Alex: Je mag dat zo zeggen, ja. We hebben lang over de titel nagedacht. Zo, we dachten het gaat over een doof kind.

Sven: We? Samen, jij met Tobias dan?

Alex: Nee, met de producent.

Sven: Met de producent, ja. Want, dus je zoon, het zit vol prachtige hele leuke home video's ook van toen dat hij kind was samen met zijn broertje nu is het een volwassenen man ondertussen. Zit hij mee te luisteren?

Alex: Nee.

Sven: Het zal moeilijk gaan hé?

Alex: Ja, het is ontzettend doof onvriendelijk medium, radio.

Sven: Ja, dat is waar.

Alex: Ik heb begrepen dat het hele programma wordt uitgetypt.

Sven: Absoluut. Ja, toch dit gesprek in elk geval dat is een hele hoop werk zodat hij nadien kan nalezen. Tobias is sinds zijn geboorte doof hé?

Alex: Hartstikke doof.

Sven: Maar dat hadden jullie niet meteen door.

Alex: Nee, dat is geen ongebruikelijke ervaring. Een baby'tje reageert gewoon, ook als hij doof is. En dat heeft te maken met als je binnenkomt dat de lichtval verandert, de vloer trilt en dat soort zaken.

Sven: Hij ziet je ook hé. Je komt daar aan, je knuffelt hem en dan doet hij alles wat baby's doen?

Alex: Precies. En dan blijkt bij een reguliere test op het consultatiebureau als hij één is, dat hij niet zo goed hoort. En dat duurt een paar maanden voor dat het definitief vast komt te staan dat hij echt, verdomd weinig hoort.

Sven: Ja, omdat je het in tussentijd als ouder ontkent of twijfelt of niet helemaal door hebt?

Alex: Nee, totaal niet ontkent. Nee, je hebt het niet door. Er zijn ook gevallen bekend van kinderen die pas op hun 3de gediagnosticeerd worden als doof. Nee, ontkenning totaal niet.

Sven: Je vertelt op een bepaald moment in de documentaire dat je met twee pottendeksels geprobeerd hebt.

Alex: Ja, dat was een huis-, tuin- en keukentest. Daar reageerde hij niet op.

Sven: Mijn broer heeft dat ook gedaan met een slapende baby van hem. Gedacht van nee die is doof, die reageert niet.

Alex: Maar die werd wakker.

Sven: Ja, die werd wakker.

Alex: Dan ben je niet doof.

Sven: Die begon te huilen. Dus bij Tobias, hij gaf geen kick.

Alex: Geen krimp.

Sven: Jullie communiceren met gebarentaal hé?

Alex: De Nederlandse gebarentaal.

Sven: Ah ja, dat is al een belangrijke kanttekening. Hoeveel gebarentalen zijn er wel?

Alex: Ik heb me laten vertellen 150 in ieder geval. Dus dat is een hoop. Maar je kan je voorstellen van...

Sven: Dus er is een Nederlandse gebarentaal, er is...

Alex: Vlaamse gebarentaal, Franse gebarentaal, Engelse, Duitse, ... En dan alleen nog de zware dialecten. En in Nederland heb je nog steeds in Groningen gebaard met wel een tikkie anders dan in Amsterdam.

Sven: Is het echt waar? Die rare Limburgers en Friezen en zo. In wat zit hem dat dan? Want je zit in de documentaire ook de hele tijd naar gebarentaal te kijken hé? Zonder dat iemand ooit uitlegt dit is gebarentaal enz. Zo werkt het enz. . Ik heb het gevoel dat je tekens gebruikt voor woorden maar dat je tegelijk ook het hele verhaal uitbeeldt. Een beetje zoals de Italianen, met veel theater en gevoel, dat het daar ergens tussen zit. Hoe werkt het precies?

Alex: Nou, het is het makkelijkste om toch te zeggen dat het echt een taal is. Zo zitten er heel iconische gebaren bij. Dit is radio dus kan ik het niet voordoen. Maar het gebaar voor koffie kan je terugbrengen tot de...

Sven: Doe eens.

Alex: Koffie.

Sven: Koffie, alsof je met je handen over elkaar, alsof je een koffiemolen...

Alex: Ja, maar goed, als je tien bent dan weet je niet meer wat een koffiemolen is. Los van het iconische gebaar heb je ook allerlei arbitraire gebaren die je niet 1 2 3 kan herleiden. En er is een zekere 1 op 1-relatie met woorden maar ook weer niet. Lidwoorden bestaan bv. niet in gebarentaal.

Sven: Er bestaan geen lidwoorden?

Alex: Nee. Werkwoordvervoegingen zit ook anders in mekaar.

Sven: Maar doven weten wel dat lidwoorden bestaan want ze kunnen gewoon lezen en dan staat er gewoon de, het en een .

Alex: Ze hebben vaak als tweede taal de gesproken taal of de geschreven taal van hun land.

Sven: Maar in gebarentaal gebruik je die dingen niet.

Alex: Nee.

Sven: En dan blijkt plots dat je die helemaal niet nodig hebt.

Alex: Nee, het Chinees kent geloof ik ook geen lidwoorden.

Sven: En dat werkt ook prima.

Alex: Die Chinezen kunnen goed uit de voeten met elkaar

Sven: Hij heeft op school ook spraaktherapie gekregen als kind. Dat vond hij verschrikkelijk, zegt hij als volwassen man. Hoe werkt het precies?

Alex: Nou, zo'n logopediste probeert, het zijn meestal vrouwen, de logopedisten, probeert dan die arme dove kindertjes enigszins te leren praten en dat gaat met veel getrek en gedoe.

Sven: Want je moet dus proberen geluiden te maken die je zelf niet kan horen.

Alex: Precies. Alle eerste stapjes. Een kind leren om überhaupt geluid te maken.

Sven: Hoe begin je er aan?

Alex: Nou, dat is een enorme klus.

Sven: Want je ziet hem in de documentaire zitten voor een spiegel met een hoofdtelefoon op. Ik weet niet waarvoor dat precies dient?

Alex: Voor de extreme versterking.

Sven: Ah ja, wat de juf zegt... stel het geval dat hij toch een nog heel klein beetje zou kunnen horen.

Alex: Ja, want Tobias hoorde vroeger nog net een straaljager maar daar bleef het wel bij. Maar moet je voorstellen een doof kind weet heel makkelijk dat dit het gebaar voor aap is.

Sven: Als je onder je oksels...

Alex: Een beetje als een gorilla, gorilla-achtige gebaren.

Sven: ...zoals in de stripverhalen...

Alex: Vervolgens moet je als doof kind begrijpen dat in het Nederlands het woord aap geschreven wordt als A-A-P. En vervolgens moet je dat nog leren uitspreken terwijl je jezelf niet terug hoort. Dus je moet puur bijna theoretisch bedenken hoe je de A uitspreekt en de P en je hebt geen enkele auditieve controle. Dus het is een enorme klus. En het is heel knap dat doven überhaupt kunnen praten.

Sven: Dat lukt in sommige gevallen. Hij zegt op een bepaalde moment in de documentaire: "ik vond het vreselijk dat er een vreemde vrouw aan je gezicht zit te friemelen en met haar vingers in je mond".

Alex: Ja, dat is ook vrij smerig natuurlijk.

Sven: Hoe gaat dat precies?

Alex: Nou, om aan te geven hoe je je tong moet houden, moet er af en toe aan getrokken worden of aan geduwd worden.

Sven: Dan moet je echt die tong op de juiste plek trekken en duwen.

Alex: Later heeft Tobias wat extra logopedieles gekregen van een vrouw die het veel theoretischer benaderde, met tekeningetjes, dus je hoeft niet altijd in de mond of aan het hoofd van een doof kind te zitten natuurlijk. Maar hij is er niet echt door getraumatiseerd.

Sven: Nee, maar het is al bij al niet echt zo'n een succes. En aangezien bij jullie thuis iedereen gebarentaal kon, konden jullie zo communiceren. Hij heeft een broer ook hé, hij zit ook in de documentaire Joachim heet hij. Die kan wel horen.

Alex: Ja, hij is eigenlijk tweetalig opgevoed en communiceert met zijn dove broer voorop.

Sven: Er is een mooie scene waarin je op een bepaald moment in een talk show wordt opgevoerd, zegt het broertje. Vraagt de presentatrice "zo'n doof broertje dat heeft vast wel veel nadelen?".

Alex: Ja, dat was Catherine Keyl, de beroemde talkshow hoste van de jaren '80 en die probeert consequent doofheid in de zielige hoek te duwen en vraagt dan ook aan Tobias zelf: "denk je dat jij net zo goed over de dingen kan praten als je horende broertje?" Wat natuurlijk een schandalige vraag is aan een dove jongen van 6 jaar. Maar goed, ze kwam er mee weg.

Sven: En ze vraagt dus aan zijn broer wat zijn de nadelen en dan denkt hij eens na en dan zegt hij: "ja" maar daarna zegt hij: "maar er zijn ook voordelen" en dan begint hij ze op te sommen.

Alex: Ja, dus Catherine Keyl kon weer niet het leed krijgen waar ze om vroeg.

Sven: Ja, want dat heb je wel hé, mensen neigen vanzelf tot medelijden daar gaat het ook vaak over in de documentaire. Goed bedoeld medelijden, onder andere van de familiefeesten, daar had hij een hekel aan vertelt hij....

Alex: Kijk, het beeld dat je meestal op televisie ziet, zijn reportages over zielige dove kinderen die gerepareerd moeten worden. Als dan zo'n hele gewichtige KNO-arts zo'n gehete cochleaire implantaat heeft aangebracht....

Sven: KNO is een neus-, keel- en oorarts, bedoel je?

Alex: Ja, in Nederland wel. Hier ook?

Sven: Ja, absoluut.

Alex: Nou, dan worden er wat processoren aangezet en...

Sven: ...na een tijd...door dan elektronen en de hersenen te laten werken, kunnen die kinderen horen op een of andere manier.

Alex: En dan hoort zo'n kind iets van de stem van de moeder dan is iedereen inclusief de verslaggever in tranen. Einde reportage. Dat is de basishouding ten opzichte van doven en dove kinderen.

Sven: Youtube staat vol hé met filmpjes van mensen die voor de allereerste keer kunnen horen en in tranen uitbarsten. Jouw zoon zegt in deze documentaire: "Dat interesseert mij niet. Ik hou het gewoon bij mijn gebarentaal".

Alex: Ja. Hij is trots op zijn eigen taal.

Sven: "Deaf power", zegt hij op een bepaald moment. Waarom zegt hij dat?

Alex: Omdat hij dat vindt.

Sven: Natuurlijk, maar waarom vindt hij dat? Voor hetzelfde geld... Op een bepaald moment heeft hij beslist 'Ik hoef echt niet te horen'. Stel dat ze het hem zouden aanbieden? Stel dat je zou zeggen we hebben een implantaat en werkt goed?

Alex: Daar zou hij dan heel goed moeten over nadenken. Hij is er nu waarschijnlijk te oud voor. Hij is wel trots op zijn eigen cultuur. Hij heeft een idioot groot internationaal netwerk van dove vrienden. Hij heeft drie logeeradressen op Hawaï. Nou, ik heb er nul, bijvoorbeeld.

Sven: Omdat hij daar dove mensen kent?

Alex: Ze zoeken mekaar altijd even op, logeren bij mekaar en zo ontstaat er, voor dove jongeren, een waanzinnig internationaal netwerk. En dan is de kleine dove wereld toch vrij groot.

Sven: Ja, want dat is wel op een bepaald moment zegt hij: 'Ik heb gewoon voor de gemakkelijkste weg gekozen. Ik ben naar een school gegaan waar allerlei mensen... Op een bepaald moment moet je kiezen hé: je gaat naar een horende school en dan krijg je

ondersteuning, tolken en weet ik veel of je gaat naar een school waar iedereen gebarentaal kan en dan... Eigenlijk verdampt je handicap dan op dat moment.

Alex: Op het moment dat iedereen een gebarentaal gebruikt, is er inderdaad geen sprake meer van een handicap. Dan kan je als lamme opeens weer lopen als het ware. Het probleem is wel dat, het klinkt heel mooi, dat een handicap in een cultuur kan veranderen en andersom. Het probleem blijft natuurlijk wel dat heel veel mensen geen gebarentaal gebruiken.

Sven: Er zijn meer mensen die horen dan mensen die niet horen.

Alex: Als je koffie wilt bestellen is het handig om te kunnen vragen en te kunnen praten om koffie. Ik merk dat Tobias ook steeds schaamteloos in een café ook gewoon gebaart dat hij een kop koffie wil. En meestal wordt hij dan begrepen ook.

Sven: Het is wel grappig dat je dat als voorbeeld geeft want die scène zit ook in de film. Jullie zitten samen op een terras, jij probeert hem te leren hoe je cappuccino moet bestellen.

Alex: Wat een hele lastige woord is.

Sven: Het is een vreselijke woord. Maar het lukt hem! Hij bestelt, hij maakt een beetje geluid want dat heeft hij dan overgehouden aan zijn spraaktherapie.

Alex: En dan kijk ik heel trots dat het hem gelukt is. Dus ik ben erg voor de dovengemeenschap met een gebarentaal, maar ik vind het ook handig dat je cappuccino kan zeggen.

Sven: Maar dus het nadeel is alleen dat als je alleen maar wil praten, leren, studeren, wonen en werken met mensen die gebarentaal kennen dan kom je in een heel klein wereldje terecht hé.

Alex: Ja, in zijn geval, hij is natuurlijk zo slim geweest om een opleiding te volgen voor docent Nederlandse gebarentaal. Dus hij werkt nu full time in Utrecht en er komen voortdurend horende studenten op hem af om zijn taal te leren. Dus hij heeft het in zijn werk gewiekst weten om te draaien.

Sven: En die studenten die ploeteren, die zitten dan in de zwakste positie op dat moment want die moeten heel hard hun best doen om...

Alex: Heel onhandige, horende studenten ja...

Sven: Haha, en hij kan dan triomferen, als leerkracht. Hij is ook naar de universiteit geweest in de Verenigde Staten.

Alex: Ja, Gallaudet in Washington

Sven: Dat is de enige dovenuniversiteit, mag ik dat zo zeggen?

Alex: Er studeren 1500 doven en zwaar-slechthorende studenten van over de hele wereld en dat is een behoorlijk paradijs.

Sven: Dat is raar. Dat is een kleine wereld maar tegelijk ook een hele grote wereld. Het voelt als kiezen tussen wil ik een kleine vis in een grote wereld zijn of in een grote vijver of een grote vis in een kleine vijver.

Alex: Ja, ik zeg altijd een prinsje in een klein koninkrijkje. En anders zou hij toch een beetje een verwaald toerist in Nederland blijven.

Sven: Hij heeft er nu voor gekozen om er nu ook zijn werk van te maken, niet elke dove kan dat hé?

Alex: Nee.

Sven: Stel dat je met gebarentaal in de buitenwereld moet proberen om aan werk te geraken. Het lijkt mij heel moeilijk.

Alex: Ik geloof dat onder de Nederlandse doven het werkloosheidspercentage 75% is, dus dat is heel fiks.

Sven: Dat is jammer hé. Daar zitten dokters tussen, daar zitten astrofysici tussen en allemaal heel intelligente mensen. En op de ene of andere manier kan dat potentieel niet aangeboord worden.

Alex: Nee, en dat is alleen maar een taalkwestie. Als je een opleiding tot chirurg in gebarentaal zou hebben dan zou eenzelfde percentage van de dovengemeenschap chirurg worden als dat het in de horende wereld is.

Sven: Er zijn ook voordelen aan verbonden. Je krijgt korting op de metro in Amerika als dove.

Alex: In de bergen heb je ook... daar krijgen doven soms een gratis skipas en ik ken ook wel horende tolken die een week lang zich doof hebben gehouden om een gratis skipas te verwerven.

Sven: Tobias is ook zo eerlijk om zelf te zeggen dat hij er misbruik van maakt. Dat hij zich "van de dove houdt" omdat hij dan een beetje zielig lijkt, en dat hij dan gratis zou mogen rijden.

Alex: Hij heeft jarenlang ook een WAO-uitkering gehad terwijl dat hij de HAVO volgde en daarna een HBO-opleiding, maar formeel was hij 100% arbeidsongeschikt. We hebben het er lang over gehad in het verleden of dat wel moreel in orde was maar Tobias zei "als het systeem zo krankzinnig in mekaar zit dat ik gewoon een uitkering krijg elke maand, waarom zouden ze het geld dan niet inpikken". Nou, dat vond ik wel een goed argument.

Sven: Hij kiest niet voor dat implantaat omdat hij ook zegt het werkt niet altijd even goed. Is dat zo?

Alex: De resultaten verschillen enorm maar de vuistregel is dat je er zwaar slechthorend van wordt. Sommigen krijgen er ook hoofdpijn van maar zwaar slechthorend zijn betekent dat je in één op één-situaties redelijk uit de voeten kan met spraak afzien en een beetje horen. Maar op schoolpleinen of in de kantine van je werk, ben je toch veroordeeld, heel snel, tot een zeer geïsoleerde positie. En... Ja, ga maar na, voor kinderen van 12 of 13 die op een horend schoolplein rondlopen en niets mee krijgen, ja dan heb je geen gelukkige jeugd op het schoolplein in ieder geval.

Sven: Nee

Alex: Met alle sociale en emotionele gevolgen vandien.

Sven: Dus stel dat die techniek nog zou verbeteren, dat het wel zou kunnen, dan zou jouw zoon wel eens de generatie van de laatste doven kunnen worden.

Alex: Dat zou heel goed kunnen.

Sven: Daar denken jullie ook over na hé...

Alex: Hij zegt dat ook in de documentaire: "Over een jaar of driehonderd is het zeker." Ik denk dat het nog een voorzichtige voorspelling is. Ik denk dat het eerder gebeurt, dat er op genetisch niveau zoveel gerepareerd kan worden, dat hij één van de laatste der Mohikanen is.

Sven: Of niet meer doof geboren worden of niet dat je het achteraf kan repareren. Dan zou je denken "groot feest", iedereen heel blij... Hij denkt daar toch wel anders over.

Alex: Hij vindt het ontzettend jammer dat de dovencultuur en de gebarentalen zouden verdwijnen. En, terecht, vindt hij het een verrijking. Het maakt je land rijker als je ook een gebarentaal erbij hebt.

Sven: En waarom rijker? Omdat hij het gewoon... meer... anders...

Alex: Gevarieerder.

Sven: Het is wel heel mooi hé.

Alex: De diversiteit. Divers is goed. En minder divers is minder goed.

Sven: Ja, dat is het uitgangspunt.

Alex: Ja.

Sven: Er zijn ook ouders... Jullie hebben er in het gezin voor gekozen om gebarentaal te gebruiken, om het zelf dan te leren... Wat? Is dat moeilijk trouwens om als horende...? Is het een gedoe? Of? Of ben je er even lang mee bezig als Frans of Engels?

Alex: Ja. Precies.

Sven: Zoiets.

Alex: Ik zeg altijd: "met een Excel cursus is het ook lastig"

Sven: Ja. Daar stop je ook veel tijd in. Er zijn ouders die ervoor kiezen om dat niet te doen.

Alex: Ja, en dat zijn vaak, niet altijd, maar vaak zijn dat ouders die het liefst zo'n normaal mogelijk kind willen hebben. Dus dan moet je doofheid repareren. En dan vind je het gênant om in de tram met je kind gebarentaal te gebruiken. Want je wordt wel vaak raar aangekeken, maar dat went vrij snel.

Sven: Ja.

Alex: Of als hele kleine meisjes die dan vlak tegen je aan gaan staan en je met wijdopen mond aangapen...die worden dan weer terug geroepen door hun moeder natuurlijk want "Laat die dove mensen maar met rust."

Sven: Ja. We zijn.... Ik moet eerlijk zeggen, toen we lieten weten dat we het over Doof Kind, de documentaire gingen hebben, toen liet de cel diversiteit van de VRT ons weten "Oh, let op, pas op, het kan gevoelig liggen." Want er zijn inderdaad twee soorten doven: er zijn doven die er op de ene manier naar kijken, als dat is iets medisch, dat moet je proberen te repareren; en andere die zeggen: neenee, dat is een cultuur, wij zijn zo, je neemt ons zoals we zijn.

Alex: Dat zijn militante doven, die ik heel sympathiek vind...

Sven: Wie van de twee noem je de militante doven?

Alex: Die opkomen voor hun eigen taal.

Sven: Je eigen zoon dus.

Alex: Ja, zeker. En bij militante groeperingen, zolang het niet gewelddadig wordt, vind ik dat ze extreme standpunten moeten kunnen innemen. Dus als ze zeggen "alle programma's van de VRT op radio moeten uitgetikt worden", is dat natuurlijk een vrij rare eis, maar ik vind het wel een sympathieke eis.

Sven: Ik denk, de dag dat het betaalbaar wordt, stel dat de computer het kan, dat die spraaktechnologie zo goed is, dan houdt niets ons tegen. Dat is toch puur een centenkwestie, op dit moment.

Alex: Oh, ik denk dat met spraakherkenning en gebaren die dan door een computer worden gegenereerd, dat dat binnen een paar jaar inderdaad kan.

Sven: Ja.

Alex: Je hebt dan gewoon een digitaal gebarenpoppetje op je smartphone.

Sven: Op een bepaald moment haal je in de documentaire een schriftje boven, een... hoe noemden jullie het? Het is een soort communicatie...een over-en weerschriftje

Alex: Ja. Het was een communicatie tussen de ouders en de school. Je kon je ervaringen over je gehandicapte kind uitwisselen met de juf en de meester.

Sven: Maar ook tussen de moeder en de zoon in dit geval, waar ze over en weer schrijven, en waar hij op een bepaald moment schrijft "Ja, ik wil toch horen".

Alex: Ja, z'n moeder beschrijft dat. Hij was toen een jaar of vier. Papa kan horen, Joachim kan horen, jij kan ook horen... ik wil ook horen. En toen zei Heleen, de moeder, "Ja, dat kan niet, maar doof is ook leuk". Nou, dat is eigenlijk een perfecte samenvatting van de film.

Sven: Doof is ook leuk.

Alex: Doof is ook leuk. Ze heeft dus niet gezegd: "nee, dat is inderdaad heel ellendig maar als je je hoorapparaat nu goed gebruikt dan komt wel in orde". Dat zegt ze dus niet. En daarmee is wel de toon van zijn opvoeding gezet e.n zijn latere karakter.

Sven: Het grappige is dus dat hij de hele film zegt van "ik hoef niet te horen, ik wil niet horen." Terwijl hij blijkbaar toch als kind dan ...

Alex: Eén keer, ja

Sven: Eén keer, waarvan het op papier staat, dat hij die wens heeft gehad.

Alex: Ja.

Sven: Goh ja, hij woont nu alleen ondertussen, daar gaat het ook over in de documentaire.

Alex: Hij woont samen, ja, je ziet in de film dat hij met zijn Deense vriendin naar Amsterdam is gekomen.

Sven: Hij heeft een dove vriendin gevonden, die helaas een andere taal spreekt

Alex: Deense gebarentaal. Maar ook Engelse en ze kan nu ook Nederlands.

Sven: Dus ze praten tegen elkaar in Engelse gebarentaal neem ik aan?

Alex: Ze zijn begonnen met Amerikaanse gebarentaal, maar zij kan nu de Nederlandse gebarentaal zo goed dat ze nu alleen nog maar Nederlandse gebarentaal gebruiken.

Sven: Ja, dus zijn ze allebei drietalig geworden ondertussen.

Alex: Drie- of viertalig, ja.

Sven: En uiteindelijk gaat de film dan toch over, vooral liefde hé?

Alex: Ik denk het wel. Daar eindigt de film ook mee, dat de twee geliefden in bed liggen. Het wordt niet ondertiteld, dus je begrijpt... de meesten weten niet waar het over gaat.

Sven: Ja, maar jij wel hé? Je kan gebarentaal, je weet... je ziet ze liggen...

Alex: Nee. In bed gebruiken ze Amerikaanse gebarentaal dus.

Sven: Dat kan je niet...

Alex: Dat kan ik dan weer niet volgen.

Sven: Haha! God weet wat ze over je gezegd hebben en over die vreselijke documentaire!

Alex: Dat heb ik wel gecheckt.

Sven: Ja, want dat is wel grappig, helemaal in het begin van de documentaire zegt jouw zoon Tobias tegen je: "Vader, het idee, waarom maak je in hemelsnaam een documentaire over mij? Ik ben maar een gewone jongen die een gewoon leven leidt." Klaar.

Alex: Ja, voor hem was het niets bijzonders, maar uit de reacties is gebleken, met name van de horende mensen, voor hen gaat heel vaak een wereld open. Het blijkt toch een hele onbekende wereld te zijn.

Sven: Ja, maar waarom heb jij die documentaire dan gemaakt?

Alex: Om dit te laten zien. Dat doofheid niet alleen iets is waar je tegen aan kan kijken als een handicap die je kan, die je moet repareren, maar dat achter doofheid ook nog iets anders schuilgaat, een andere cultuur, een taal waar je voor kan kiezen.

Sven: En dan heb je toevallig een hele leuke, een hele grappige kerel gevonden in je eigen zoon.

Alex: Ja, dat is toeval.

Sven: Het is een plezier om naar te kijken hé! Dus de documentaire hete niet Zelig Kind maar Doof Kind.

Alex: Doof Kind ja. Trots Doof Kind zou je ook kunnen zeggen.

Sven: Trotse Vader van een Doof Kind. Publieksprijs gewonnen op het IDFA vorig jaar, en dit jaar op Docville ook hé.

Alex: Ja.

Sven: En terecht, het is een hele mooie. Alex de Ronde, dankjewel.